

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi és gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Az „Eperjesi Széchenyi-kör“ és a „Sárosmegyei gazd. egyesület“ közlönye.

Szerkesztői iroda:

Megyeház.

Időközben minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Kiadóhivatal:

Az eperjesi népbank helyiségeiben, főutca 2.

Megjelen: minden vasárnap.

Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben házhoz hordva:

Egy évre 5 frt — kr.

Félévre 2 frt 50 kr.

Negyedévre 1 frt 25 kr.

Hirdetési díj:

háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 krajczár.

Nyílt-tér minden sor 10 kr.

Kis-Szeben a választás küszöbén.

A kis-szebeni polgármesteri állomás betöltése körül, habár az már e hó 31-ére tüzetett ki, ép oly csend uralkodik, mint a minő heves és mozgékony volt az azt megelőző képviselő-választás, a mi arra enged következtetni, hogy itt a több jelöltek s illetve embereik közt — úgy látszik — titkos terv és meglepetés készül, mely majd a választás határnapján napfényre kerül.

Ezt annál inkább lehet következtetni, mert a szóban forgó jelöltek egyike sem teszi az iniciatívát; mind-egyikük a választók által meg akar keretni, a mi eddig még meg nem történt, de majdnem bizonyos, hogy a jelöltek a mai napon meg fognak keretni. Tény az azonban, hogy azok, a kik már ezen lap hasábjain emlegettek, érdeklődnek a most még ki nem tárt titkos gerjedés iránt.

Hogy ezen habozás s dicséretet érdemlő higgadt magatartás s fontolgatás nyílt kitérésben nem nyilvánult, csak annak tulajdonítható, hogy Kis-Szeben városa közönségét az utolsó időben oly komolyan szóba hozott nagyközség vagy rendezett tanácsú város kérdése méltó zavarba hozta.

A nagyközséggé alakulás kérdése úgy az alispáni leiratban, valamint a lapok hasábjain bővebben fejtegetett, de a valódi ok még se volt helyesen s őszintén érintve, azért nem mulasztatom el pár sorral ezen kérdést is fejtegetni. Az alispáni leirat, de maga a törvény felhozta az anyagi és szellemi visszaesést; az anyagi visszaesés csak a rosz s lehető leginpraktikusabb kezelésnek tulajdonítható, a minnek még kell szünni, mert most már a polgárok mindegyike érzi, hogy e téren tréfának nincsen többé helye:

az anyagiak javultával gondoskodva lesz a szellemi javulásról, a leendő képes tisztviselők növekedéséről is, — amennyiben nálunk nem az a baj, hogy nem lehetne a saját fiainkból a városra nézve képes és kifogástalan tisztviselőket assentálni, de a képesített fiaink évről-évre elhagynak bennünket, más biztosabb s jövedelmezőbb pályát keresnek s nem hajlandók szolgafizetés mellett itt maradni; azért maradtak s lettek itt tisztviselőkké azok s ily emberek, a kiket a viszonyok ide kötöttek s a kik ezek szerint tovább nem is mehettek.

Hogy a nagyközség eszméje még nem esett kútba, az tény, de hogy a város a szolgabíróság hatásköre alá jönni nem akar, legalább egyelőre nem, azt mindnyájan elhiszük, ha meggondoljuk, hogy a szolgabírósnak reorganizációja is igen primitív és sok helyütt nem felel meg a törvény és a korszellem kívánalmainak.

Ily viszonyok közt természetes, hogy Szeben városa nem akar eső alól a csurgó alá jönni. Egyébiránt bizzuk azt a jövőre s várjuk be előbb ott a haladást, meglehet hogy az nálunk is megindul, — addig is nincs mit szemre hányni egymásnak, hiszen a felsőbb hatóságok befolyása ugyanis mindkét helyütt nagyon szükséges.

Gondolatok.

Nem ritka eset, hogy nő férjéhez szívében hűtelen, anélkül azonban, hogy tetteiben is az lenne. Azt hiszik, megmentik érnységüket, ha szívük másért dobogván, mindegyikük férjüket nem szeretik meg. Némely férfiak meglepődnek ezzel, de a jobbik semmi esetre sem. Mit ér a nő, ha lelke nem férjé, ha gondolkodása és érzése másé, s legtitkosabb lelki életét nem osztja férjével!

Nem elég, hogy a nő hű legyen, de egyszerűen férjétől, rokonaitól, ismerőseitől an-

nak is kell tartatnia. E végből neki figyelmesnek, óvatosnak kell lenni, s erkölcsének biztonságát mások szemében ép oly híven kell megőriznie, mint önmaga előtt.

Egyszóval: a nőnek arra is kell törekednie, hogy erényesnek látszassék is, mert a jó hírnév és becsület ép oly szükséges a nőnek, mint maga a valódi ártatlanság.

Kell bírni oly szívet, mely ismerje lelkünk egé z mélységét, s melletttünk esküdjének, ha az egész világ elhagyott is bennünket.

Egy titok a felek közt, rákfene a házi boldogságon. Azért egyike a nő legszorosabb kötelességeinek, hogy férje előtt mit se titkoljon, s ne hallgasson el valamit még azon jó szándéku kiméletből sem, hogy férjét egy kis bosszúságtól megóvjá.

Házi boldogtalanságot ne beszélj ki idegen embereknek.

Ne panaszkodjál senkinek, még szüleidnek sem férjed valamely hibája miatt, mielőtt azt előbb neki magának elő nem adtad. Mert ha ellenkezőleg eszelekedsz, akkor idegen hatalmak törnek be házádba, melyek gyakran megsemmisítik a házi boldogsághoz okvetlen szükséges összhangot és egyezményt.

Ne túrjáték tovább azt se, hogy idegen emberek avatkozzanak ügyeidbe, mert ők nem ismerik körülményeidet, hogy azokat jól elintézhessék. Legjobb akarattal is többlet fognak rontani, mint javítani. Beleszólásuk majd a egyiket, majd a másikat keseríti meg azon hiszemben, hogy pártot ütnek ellene s nagyobb elenállásra ingerlik.

A nő nem teljes készséggel bír arra, hogy közvetve uralkodjék a férfinem fölött; de saját maga ellen harcol, mihiyest közvetlen uraságra törekszik.

Jaj a férjnek, kinek támpontja és ereje egyedül csak nője szerelmében rejlik, de százszor jajabb a nőnek, ki férjének ereje akar lenni.

TÁRCZA.

Mariskának.

Lantom csaknem roszdát fogott,
Soká pihenétem, —
De ma ismét oly csábítón
Int a szegred felém.
Ráhajlok . . . mi ez! mily nesz!
Megzendült az ideg . . .
Tán szellem érintése ez?
A húr titkon rezeg.
Csendül . . . rezeg . . . oly halk a dal
S oly édes, kellemes:
Mariska bájos kis leány
És nagyon érdekes!

Megenged hallgatom e dalt,
Oly szépen hangzik az!
Egy rózsás arczról, a mely n
Ott ragyog a tavasz.
Rózsás arczról, mely megigéz
S oly üde és szelíd . . .
Arany hajról s szemről, a mely
Lelket szívet hevít.
Ah hallgatom . . . csak hallgatom . . .
A dal oly zengés:
Mariska bájos kis leány
És nagyon érdekes!

Csendül a húr s titkon rezeg,
Ah szava, halld, mi lágy!
E dallam édes sejtelen
És bús szerelmi vágy . . .
Hogy megszólaljon még a lant,
Nem hittem volna már;

Mit rég eltűntnek gondolték,
Meghozta most a nyár . . .
A lant, a lant az én szívem,
Abból fakadt a dal,
Mariska bájos kis leány
S még olyan fiatal!

Ahmed

Az utolsó akkord.

— Elbeszélés. —

Ida, mint a megijesztett kis őz, nyugtalanul, rémülten tekintgetett ki az ablakon. Vihar közeledett. A park százasos fái zúgva hajlongtak, az égen fekete felhők gomolyogtak és távolról morajló mennydörgés közt villámlani kezdett, mintha a tikkadt nyári levegő, a föld, az ég, az egész világ meggyúlt volna.

A szobaleány hasztalan igyekezett rábeszélni úrnőjét, hogy térjen vissza az ágyba: Ida göresös idegességgel magára kapkodta fehér, rózsaszín esikéi pongyoláját és átment a szalonba. Eleinte meglepődött azzal, hogy az erkély üvegajtáján kémltél kifelé a folyvást setetődő hegyek irányában. Kezeit tördelve százszor is visszatántorgott, letörülte az üvegtábláról a harmatot és búsan, kétségbeesetten andalgott szeme a felhőkön. Aztán megint visszatért a pamlagra, végig dőlt rajta, finom kis zsebkendőjét halvány, reszkető ajkaira szoritotta. Majd ismét felugrott, a zongorához szaladt, ujjaival idegesen simította végig ve-rejtékes nagy homlokát és fájdalmas zokogással borult rá a faragott fekete ébenfára.

— Nagyságos asszony, az Istenért! ne emészze magát, haza fognak jönni! — esengett a szobaleány.

De Ida a lábbeteg ingerült makaességával tolt el magától a gondoskodó eselédet.

— Látom kell, jobban akarok látni!
És kinyitotta az erkély szárnyas ajtaját és kiállt az erkélyre, a hideg éles szélre.

— Szűz Máriám, hiszen ez kész halál!
— rebegé a szobaleány rimánkodó hangon.

— Hagyjon magamra Lizi! — parancsolá az úrnő s a eselédnek távoznia kellett.

Ida egyedül maradt a szalonban. Leroskad az erkély köpárkányára, kulesolt kezeivel égő, izzó homlokát szoritotta s fuldokló zokogásban tört ki.

— Nincs, nincs menekvés! Adél az övé lesz! Óh a vihar, a vihar!!

Elhallgatott. A zivatar jeges szele megcsapta arcát, megborzongatta gyöngye testét, köhögés fogta el, szemei könyvekben usztak, roskadozva emelkedett föl s odabiceget a zongorához.

— Vége . . . — suttogá mély, lemondó, bánatos, esüggött hangon és leült a kerek zongora-székre, vékony, kék eres kezét ölébe hullatva, bágyadtan, kimerülten, szomorúan, mint a megázott madár.

Igy ült sokáig mozdulatlanul, mintha meg lett volna halva.

Két hét óta volt ágyban fekvő beteg s az orvos nem tudta meggátolni gyors hervadását.

Pedig voltak percek, midőn Ida friss volt, mosolygott, jól érezte magát, boldogságról, örök nyárról álmodott. Ama percek voltak azok, mikor félhomályos alkonyatkor bejött hozzá a férje, lábai elé ült és édesen hizelegve simogatta kezét. Ida ilyenkor egészen átszellemült, csaknem szép lett, megfedkezett sántaságáról, vézna alakjáról, rút

Soha sem látni boldog és bőlesen rendezett olyan háztartást, melyben a nő határozottan uralkodik. Sokkal jobb, ha valamely családban közönséges képességű férfi, mint habár a legokosabb nő is egyedül parancsol.

Nem kényszerítve külső elnyomás által, de mivel természete szerint mást nem akar és óhajt, a nő férje tekintélye alá helyezi magát. Így volt ez, mióta a világ áll és így is marad.

Boldog szövetség, hol a férj a fő, a nő a szív.

Ez aztán egy kis állam szép összhangja, mely a külvilág ügybajjaival keveset törődik, csupán saját tagjait tökéletesíti és boldogítja, s mivel ez a nagyobb államok romboló vetelkedését nem ismeri, esőndes kis körében a mennyet már e földön élvezi.

Minden embernek vannak érzékeny oldalai, melyeket nem lehet érinteni anélkül, hogy meg ne sértsük. S mégis gyakran épen ez oldalról támadják meg egymást a házastelek legkiméletlenebbül.

Mivel a férfiú legtöbb idejét s figyelmét ügyeinek szenteli, enneltovább kötelessége a nőnek annál jobban figyelmeztetni kölesönös vi-seletükre, s még férje részéről hirtelenkedés esetében is önmagát mérsékelni. És habár a felindulás szelleme hirtelen és szilajul rohanna végig gyöngéd lelkén, hogy még soká rezg mint a hur, mit a vihar megrázott, még akkor is fogja le a türelem ujjával a reszkető hurokat, s ezután egy jobb órában, rábeszélés összhangjában megszólihatja és a szívhez férkezvén, legalább a megsegyenyülés néma vallomását veheti elégtételül.

Ha pedig valódi okod van férjedre valamiért haragudni, mondd ki azt nyíltan, de ne duzzogj magadban és öröklék. Ez utóbbi szivtelen kedélyre mutat és előbb elveszted férjed szeretetét — mondja Zieckert asszony.

A házasetben mindig egyenesen és nyíltan kell beszélni, nem kell bogarak után kapkodni, alaptalanul gyanakodni, s meg kell bocsítani az apró gyöngeségeket, nem keresvén egymásban elérhetlen eszményeket.

arczáról, úgy érezte, hogy ő a világ legszebb asszonya, a ki szárnyakon férje öléből repül a hetedik égbe. Merengő nagy fekete szeméből esodálatos villó fény áradt ki, egész teste delejes hévtől reszkett, úgy nézte férjét némán, moeczanni sem merve, nehogy a tündéralom véget érjen.

De a következő perczben nyílt az ajtó, belépett Ida unokatestvére, Adél és a képzalódés üdve eloszlott. A férj felugrott, udvarias örömmel sietett Adél elé s azontúl Idát észre sem véve csak Adállal foglalkozott. Ida szenvedett, szívébe éles tör gyanánt furdótt minden szó, minden mosoly, minden tekintet, mely férje érzelmeinek árulója volt; de Béla nem törődött ezzel, egyedül Adél látta.

Ida érezte, hogy a küzdelem már nem tarthat sokáig és hogy ő lesz a vesztes.

Hiszen előre tudta ő ezt! Ó sánta, vézna, kicsi, rút, szeplős, beszélni, kacagni nem tud. Adél ellenben csupa szépség, csupa inger; szava, szeme egyaránt szikrát szór; mosolya, termete egyaránt hódít. Észrevette a különbséget Tahi Béla is, midőn a két nővel megismerkedett. De Adél szegény árva lány volt, kit Ida csak szeretetből tartott magánál; Ida ellenben gazdag, független úrnő. Béla tehát megkérte Ida kezét.

Ida éles látású, komoly úrnő volt. Kis gyermekkorától magányra kárhoztatta sántasága; míg a többi leányok ugrándozva játszottak, ő félre vonult s olvasgatott. Aztán a táncmulatságok, bálók idejében! Mikor fogatok robotgok az utczákon és a leányok boldogan, gyönyörben úszva lebegtek től a táncterembe, könnyű, habszerű, ragyogó ruhában! Idácska mint hamupipőke otthon maradt; nem érezte soha a tánczene csá-

Egy mintaszerű tan- és nevelő-intézet.

Ugy örül a szívem, valahányszor közéletünk bármely terén valamely feltűnőbb és szembeszökőbb haladást látok. De legjobban akkor, a midőn a tanítás és nevelés terén tapasztalok fejlődést és emelkedést.

Mert nemzetünk jövője a tanítás és neveléstől függ. A haza reménye a fiatalság s ennek miként fejlesztése a haza jövője.

Es ez a fejlődés, ez az emelkedés, akármit beszéljenek is a mindent gáncsolók, megvan. A Trefort-korszakban, ha még tökéletesen el nem érték is a sok századok óta fejlődő nyugati népek színvonalát, de azért csak a szándékosan személt hunyó nem látja meg az évről-évre történő emelkedést.

Hogy az elvi harez a különböző rendszerek és tantárgyak felett nálunk még nincs kiküzdve, az tény. — de hát hol van kiküzdve? Nem tart-e még folyást úgy Berlinben, mint Párisban vagy Londonban?!

Hanem azért vizsgálja meg valaki nyilvános iskoláinkat, elfogulatlan szemmel, ha tökélyt nem talál is, de törekvést, jó irányt, jó szellemet s már igen szép magasságu színvonalat — igen.

De nemcsak nyilvános iskoláinkban, hanem — ami szintannyira örvendézet, ha még nem örvendetesebb — magánintézetekben is. Ezek nagy részében is elfogadhatatlan a törekvés a modern követeléseknek megfelelően.

Ez alkalommal különösen egy valóban mintaszerű tan- és nevelőintézetre kívánom a tanügyi barátai, de különösen a szülők és gyámok figyelmét felhívni.

Ez Fekete József ny. főgymn. tanár tan- és nevelőintézete Budapesten az Andrássy út 130. számú pompás villában, melyet a napokban volt alkalom meglátogatni.

A palotaszerű épület, mely nagy árnyas kert közepén fekszik a városliget közvetlen szomszédságában, ép annyira meglepett kényelmes és észlelő berendezésével, mint az intézet taneszközeinek gazdag gyűjteménye, minőhöz hasonló magánintézetben én legalább nem igen látam. De nem csak észlelőberendezés, de bizonyos, igazán nagyvárosi luxust is észleltem a berendezésben, mely a növénydekre bizonyára a legjótékonyabb hatással leend. Igazi mintaszerű intézet, mely megérdemli, hogy a mint a miniszter meg is ígérte, mielőbb nyilvánossági joggal ruháztassék fel.

Aztán az a sajátosság, bámulatos tan- és nevelési rendszer, a mit Fekete követ! E tanárra nézve nem létezik sem rossz tanuló, sem rossz viseletű gyermek. Ugy átalakítja őket egy rövid év alatt, hogy a szülők alig ismernek rájuk s szemeknek is alig mernek hinni, midőn fiaik jó bizonyítványokkal földicsékesznek.

Szóval Fekete valóságos spezialista a tanítás és nevelés terén, s ha nekem tiz fiam volna, mind a tizet csak az ő kezére merném bízni.

Ennyi elismeréssel tartozom a jeles intézetnek és Fekete igazgatósága alatti jeles tanároknak.

Balázs Sándor.

Búcsú-ünnepély Czemétén.

Kies Czeméténk vendégei Elischer Vilma úrnő ó nagyságának, a fűdői közönség kedvencének tiszteletére, folyó hó 22-én búcsú-ünnepélyt rendeztek, mely minden tekintetben oly fényesen sikerült, hogy valóban nehéz feladat ennek lefolyását, még csak megközelítőleg is eszetelni.

Mert annak a benyomásnak hü leírására, melyet az ünnepély képe szemre és kedélyre egyaránt gyakorolt, a toll képtelen. Annyi

bitó varázsát, a dallamos, szilaj keringés véresiklandozó mámorát.

S az élet sugarai később so ragyogtak reá. Szülőit korán elvesztette, rokon és jóbarát nélkül maradt nagy vagyonával, kevés örömet remélő szívvél.

Természetes tehát, hogy Ida mindjárt tisztában volt vele, miért van egy idő óta Adél szemre oly gyakran kisírva s miért kérte meg Tahi Béla nem Adél, hanem az ő kezét. Csakhogy hiába való volt mindezt tudnia, mert fiatal, ábrándos, költői szív teljes rajongásával szerette Bélát. S midőn a szeretett férfi eléje térdelt, s lágy, hizelgő eszéssel kérte, hogy hallgassa meg, Ida nem futott el; tagjain kéjes bizsergés villant végig; szomjas szívvel hallgatta, hogy Béla szerelmes szép lelkébe, tiszta kedélyébe, nemes szívébe, áldott jószágába, fenkölt gondolkodásába s elhítte, hogy e tündérálom megvalósulhat.

Igy lett Ida Béla nejevé.

Egy év utazással telt el. Ida boldog volt, Adél velök utazott; de Béla csak úgy bánt vele, mint kedves rokonnal és nővel; osztatlan hódolatát csupán Idának szentelte. Adél is másokkal kaczkodott és csöppet se árulta el, hogy gondolatai sóvárogva szünetlenül csak Bélával foglalkoznak. Csak midőn viszártak az ősi kastélyba, akkor lobbant ki hirtelen a két szív visszafojtott lángja. Béla és Adél a szenvedély rajbai lettek. Csak még egy lépés kellett, hogy elbukjanak.

Adél Béla nyakát édesdeden átkarolva százszer és ezerszer susogta fülébe bucsuzás-kor, hogy a kastély gyönyörű parkjában az általuk jól ismert hársfa alatt fognak másnap találkozni, hol egymás keblébe hajtva fejüket „spanaszolhassák egymás iránti szerelmüktől

tény, hogy az egész ünnepély a szívéllyesség kifolyása volt s jellege épen ezen okból teljesen különbözött a hasonló megmozgott jelenetek stereotyp kinyomatától. A méltán megünnepelt úrnő a fűdőben való tartózkodást oly kellemessé tudta tenni, hogy az összes fűdővendégek indítatva érezték magukat a töle való elbűcsúzás pillanatának ünnepléssé és emlékezetessé tételére.

E czélből a tágas, szép gyógyteremben fényes allegóriát rendeztek, melynek lefolyásáról a következőkben referálók

A terem északi oldala gyönyörű tájképpé volt alakítva; kétfelől magaslatok emelkedtek egy szép völgygel határolva, melynek háttérében szelid halom dombosodott.

Ezen, genálisan elrendezett látkép szolgált a búcsú-ünnepély feltűnő allegória színteréről, mely allegória 22 személy által ábrázoltatott. A völgyben egy kis fiú foglalt állást bórönddel a hátán, s kalapját búcsúintésre emelve; a háttérben két hölgy utazóöltözékben haladt az ösvényen, míg a kétfelől emelkedő halmokon, a visszamaradtak festői csoportja volt látható, a mint a távozók után búcsút intéznek.

Ezen kép fölött egy óriási „Viszontlátásra!” felirattal ellátott transzparens lebegett.

Mindezt egy 9 méter széles és 4 méter magas függöny takarta el. A függöny előtt a nyugati oldalon egy lampionokkal meszeszerűen kivilágított, igen esinos lugas állott; benne egy erdei tündér, igazó öltözékben (Schönfeld Vilma kisasszony) s körülötte két kedves kis gnóm, kiknek egyike gyönyörű virágcsokrot, másika pedig papirtekercset tartott kezében.

A lugassal szemben emelvény volt felállítva, mely fölött szövetekből izléssel alakított kárpitférdény terjeszkedett. Magától értődik, hogy általában az egész terem is fényesen ki volt díszítve.

Pontban 8 órakor küldöttség menesztett az ünnepelt úrnő meghívására, ki beléptekor a gyülekezet által viharos éljenzéssel fogadtatva, az emelvényre felkísértetett. E pillanatban megszólalt a zongora hangja; egy négy kére ügyesen előadott alkalomszerű zenedarab képezte a bevezetést. Ezután megnyílt a lugas s kilépett az erdei tündér, a Gláz Lujza úrhölgy által hangulatteljesen megírt prólógot átérzetten s csinnaladva elő. A zárszakok elhangzása után előballagott a két gnóm, átadva az ünnepeltnek az említett virágcsokrot és a prólóg szövegét tartalmazó papirtekercset.

Ezen kábitóan szép jelenet után felgördült a függöny, mely mögött a bengáli fényvel megvilágított, jelzett allegorikus kép vált láthatóvá s felzendült ugyanez a kép női énekkar. (Es ist bestimmt in Gottes Rath). — E jelenet oly megaló, oly megindító vala, hogy a jelenlévők szemében könnyespek tündököltek fel. Következett a programszerű hangverseny, melyet Tomka Sónia úrhölgy szabatos zongorajátéka nyitott meg.

A hangverseny méltán sorakozott a mult számban leírt mellé, sőt azt siker tekintetben még felül is multa. Részt vettek benne Makoviczky Gizella, Spengler Anna, Putschalkó Marianne úrhölgyek, zongorajátékkal s illetőleg énekekkel; azonkívül Galloesik Aranka kisasszony egy Sziper Iona úrhölgy által ezen alkalomra irt esinos költeményt szépen s hatásosan szavalt el.

A hangversenyt diszvaesora követte, melynél mintegy 80 személy vett részt.

Ezután a barna legény huzta a talp alá valót, mire pompás táncmulatság következett. A bájos tánczosnók közül kiemeljük: Gallot-sik Aranka, Gláz Lujza, Gláz Lenke, Makoviczky Gizella, Molterer Adrienne, Molterer Bella, Schönfeld Vilma, Schulek Thea, Sziper Iona, Aigner Gyuláné, Treu Emma, Elischer Gyuláné, Thrór Vilma, Heintz Hugoné, Gláz Jolán, Szontágh Titusné, Boros Erzsike.

lángoló sziveik sajnó fájdalomát, mely szívek között Ida állott, mint egy bősüzt cherub lángoló pallossal; de Adél — kibem nemcsak a Béla iránti szerelem lángolt, hanem Ida iránti hála is, s ez utóbbi érzelmét az előbbi javára szívéből mindaddig kiirtani nem volt képes — soha sem jelent meg a kitűzött helyen, s Béla mindannyiszor kétségbeesett kebellet kénytelen volt magányosan pár órát ott tölteni azon tudatban, hogy a szeretve várt lény ismét távol van.

Ida azonban sejtette, hogy egy viharos napon össze fog a hullám Béla és Adél feje fölött csapni.

A féltékenység láza, a csalódás gyötrelme, a vesztélytől való rettegés bizonytalan-sága Idát halálós betegé tette.

Es most ez a vihar!

Ida látszólag jobban érezte magát, úgy hogy Adél kiment a heggyeké sétálni, hogy kissé felüdüljön. Béla elkísérte. S még nem tértek vissza!

Ida, mintha szoborrá kövült volna, meredten bámúlt a levegőbe. A vihar teljes erővel kitört. Zuhogott a zápor, recsegték a fák, dörgött az ég, lobogott a villám.

Oh bizonyosan valami barlangba vagy kőszikla alá menekültek! Hogy simulnak össze, hogy ölelik egymást! Adél hogy reszket Béla karjaiban s Béla hogy vigasztalja Adélt esőkajaival!

Ida mindezt látta, képzelte a viharban; de meg se mozcizant. Egy óráig ült így a zongora előtt, fájdalomába merülve.

Eközben elvonult a vész, kiderült az ég, az erkélyen üde, ózonos levegő illata áradt be a szalomba.

Egyszerre föl pattant az ajtó s átázottan,

Urban Károlyné, Krivos Irma úrhölgyek. Ejjél volt, midőn az emlékezetes mulatság véget ért. A csendes éjben csillagok ragyogása mellett szerenádok dalamai hangzóttak fel, mintegy viszhangozva azon érzeteket, melyeket az annyira sikerült estély tündérei, a hölgyek, a névtelen tánczosok szívében ébresztettek. Mőrem állítani, hogy ily bucsú-ünnepélyt Czeméte még soha sem látott. Hiszem és reméllem azonban, hogy kies fűdőnk a jövőben még számos hasonló estélyeknek leendő színhelye. A hölgyekre gondolva, kik az itt tartózkodást ez idén oly igen vonzóvá tették, magam is az estély jelszavával zárom be tudósítámat: „A viszontlátásig!”

Dr. Steinbach Vincze.

Különfélék.

Kinevezés. A mk. igazságügyminiszter Rojkovics Miklós eperjesi kir. törvényszéki joggyakornokot a bátfai kir. járásbíróshoz aljegyzőnek nevezte ki.

Eljegyzés. Grossmann Bernát helybeli fiatal borkereskedő eljegyezte Hahn Regina kisasszonyt. Hahn Ignác lipító-szent-miklósi fakereskedő kedves leányát.

Bátfai város 25 ezer frtnyi deficitje. Tudvalevő dolog, hogy megyénk alispánja tavaszi körutja alkalmával, midőn Bátfai város adminisztrációját megvizsgálta, különösen a város pénztáránál a legnagyobb adminisztratív rendtelenséget találta s meggyőződve arról, hogy oly gazdag város, mint Bátfai, nemcsak hogy tisztviselőit nem fizeti pontosan, hanem a dolog annyira megy, hogy még a napszamosoknak is tartozik napi bérukkal. Fel is hívta annak idején a városi képviselőtestületet, hogy tegyen a legrövidebb idő alatt rendet s gondoskodjék a helyes adminisztráció behozataláról. A városi közgyűlés, különösen a pénztári adminisztráció reorganizációjára fektetett fősúlyt, midőn annak áttanulmányozására Zámboreszky, Grünwald és Toppercz városi képviselők álló bizottságot küldött ki. A bizottság híven járván el feladatában, rengeteg munka után napfényre hozta a helyzetet, mely nem más, mint annak szomorú konstatálása, hogy a városi pénztár mintegy 25 ezer forinttal tartozásban van. Mindenesetre rengeteg gazdálkodás lehetett az, mely lehetővé tette azt, hogy a várossal szemben a követelések oly óriási összegekre szaporodtak fel. Jelenleg csak konstatálni akartuk az eredményt, jövőre majd bővebben fogunk ez ügyvel foglalkozni.

Az eperjesi nagy templom ideiglenes befedése. Breez Sándor városi építész ideiglenes tervét, mely e hó 19-én a városi közgyűlésnek be vala mutatva, mint tudjuk, a nem szakfűriakból álló közgyűlésnek s elhatározta, hogy hozassék ide a kassai dóm építője, illetve Forster miniszteri szak-építész, s bizassék meg az egyik vagy a másik egy kifogástalan fedélszék tervének elkészítésével. — A nevezett építész mindketteje megfelelt a város kívánásának s Fröde oda nyilatkozott, hogy Breez Sándor terve megfelel a czelnak s nyugodtan elfogadható. A város el is fogadta azt e hó 24-én tartott közgyűlésében s Wirth és Pajtás kassai vállalkozók felhívták, hogy a templom fedélszékének kiépítéséhez még e hó 30-án hozzáfogjanak s azt október hó folyamában készítsék is el. Az erre vonatkozó költségekről már mult számunkban szólottunk, jelen alkalommal érdekesnek találjuk megemlíteni, hogy a templom teljes rekonstruálása Fröde nézete szerint mintegy 100 ezer forintba kerülne, míg ellenben Forster oda nyilatkozott, hogy a teljes rekonstruálás majdnem ugyan-

annyiba fogna kerülni, mint egy új templom kiépítése. Mindenesetre tetemes összegekbe, melyeknek előteremtésére Eperjes képtelen s már most is nyíltan kifejezhetjük abbéli valószínű jövődőlésünket, hogy a templom ideiglenes befedése után örökös ideiglenességben maradand, ha csak valamikor egy nem várt elemi katasztrófa újból nem hozza fel szőnyegre a rekonstrukció kérdését. Különbön kívánjuk, hogy e tekintetben csalódjunk.

A sárosmegyei körjegyzők szeptember hó 3-án délután 3 órakor tartják a megyeház nagytermében közgyűlésüket. A közgyűlés legfontosabb tárgya a tisztviselő karnak újbóli megválasztása.

Ünnepély. Az eperjesi ev. ker. kollegium f. e. szept. hó 8-án d. e. 11 órakor Jelenik-Almássy István volt érdemes felügyelője és Rochlitz Gyula egyik legnagyobb jöltevője emlékére ünnepélyt rendez, melyre a collegium minden rendű és rangu tisztelt pártfogóit, jóakaróit, barátait tisztelettel meghívja, Eperjesen 1886. aug. 25-én, Hork József coll. igazgató.

Polgármester-választás Kis-Szobben Ribossy József elhalálása folytán üresedésbe jött polgármesteri állás f. hó 31-én fog választás utján betölteni. A választás Péchy Zsigmond elnöke alatt fog megtartatni.

Uj esperes. Főtiszt. Mazalik Ágoston kis-szebeni kerületi alesperes leköszönése folytán üresedésbe jött alesperesi állásra Hartsár Péter, hermányi plébános neveztetett ki. A kis-szebeni kerület papsága Hartsár Péterben Mazalik Ágoston méltó utódját nyerte.

A Kassán tartott pottanfolyamon, melyről mult számunkban bővebben emlékeztünk meg, megyénkbeli a következő tanítók vettek részt és tettek le a képesítő vizsgát részben kitűnő, részben megfelelő eredménynyel, és pedig: Bartosik Mihály Gergelylaka, Földváry József Szedekit, Kopesák Ferencz Tareza, Mikó József Héthárs, Nisnyik Árpád Klussó, Sesavnyiczky Imre Tarkeó, Sztópek Mátvás Pinta, Szurko Viktor Bartosfalu, Talárovics vndrás Tolesemes, Varga Béla Vörösalma.

Színészből — díjnok. Az elmúlt heteken Bátfai városában időzött Miklóssy színtársulatának egyik derék tagja, Arányi annyira nyerte ki Bátfai város sympathiáját, hogy ott hagyta a színtársulatot, kijelentvén, miként inkább kész Bátfai városában 80 kros napi díj mellett élni, mint onnét elmenni. Ugy is történt, kilépett a társulattól s beállt a városi rendőrkapitányi hivatalnál 80 kros napi díjnak. Bátfai közönsége különösen a közművelődési egyletnek szíveskönyve, ezen szakerő által sokat nyer, mert hiszen eddig bár alig volt arra való szakképzett emberük, mégis rövid idő alatt két színlelőadást rendeztek, most már lesz szakképzett rendezőjük, fogjanak a munkához, ápolják és gyarapítsák szeretett anyanyelvünket. A Bátfián létesített színtársulat körüli fáradozások főérdeme különben Kaezvínszky Ede apát-plébános, mint az egylet elnökét illeti, aki nem ösmer fáradozást és anyagi támogatást, ha arról van szó, hogy Bátfai városa a korszelemmel haladjon.

Tanácskozmány. A kis-szebeni, községi tanítótestület f. hó 25-én tartotta meg az alakuló tanácskozmányát, főtiszt. Szkokán Sándor k. r. gymnásium igazgatója és községi iskolaszéki elnök elnöke alatt. Ezen tanácskozmányon Krausz István választott, meg tanító képviselőnek a községi iskolaszékhöz, továbbá elhatározatott, hogy az 1887-ik tanévben: Krausz István az I ső vegyes osztályt Szkurkay Manó az alsó leány osztályt, Kozlák József III-dik fősztályt, Ringer Ferencz a IV-dik fősztályt és Csereg Hermin kisasszony a

A légyott.

— Igaz történet. —

Tamás Tamás 28 éves fiatal ember és valóságos fogalmazó valamely miniszteriumban. Ragyás képű kisemberke, de szorgalmas és ambitiosus. Az egész világ meg van győződve felőle, hogy még sokra viheti. O maga legjobban, s minden pillanatban várja titkárrá való kinevezését.

Német Amália fiatal leányka. Kised, sovány, szintén ragyas képű, de rendkívül érzékeny és ideges. Szemének zilipjei mindig rendelkezésére állanak, a sira mikor akar. Szóval valóságos eszménye azon hölgyeknek, kik ha a rendkívüli körülmények esodatos összetalálkozása folytán férjért képesek maguknak kaparítani, e szerencsétleneket ideje-korán megöszítik, agyon szekirozzák, kerékbe török s jól kiérdemelt korra sirjukba fektetik.

Még az a szerencse, hogy az a fajta kisasszonyok csak ritkán, többnyire csak akkor kapnak férjet, ha gazdagok.

Német Amália pedig még csak nem is volt gazdag, mégis kapott férjet.

Még pedig milyen férjet! Tamás Tamást, a kiről az egész világ meg volt győződve, hogy még sokra viheti.

Hogy az olvasó ne törje soká a fejét rajta, hogy mindez miként történt, hanem mindjárt megértse a dolgot, nem kell többet mondanom, minthogy Német Amáliának a papája miniszteri tanácsos, még pedig a Tamás Tamás miniszteriumában és így az, hogy Tamás Tamás sokra vihető a dolgot, első sorban töle függött. Kezében volt sorsa.

Ezt tudta Tamás Tamás is, s azért egyetlen egy estélyéről sem maradt el a tanácsos

Rudnyánszky Gyula.

felső leányosztályt tanítandja, a női kézi munka tanításával továbbra is Zahorszky Valéria kisasszony bízik meg. A román kath. hittant: Laborszky Mihály, segédlektör, az ág. v. németet: Altmann Gusztáv lektör, az ág. v. tót: Dianiska Albert lektör és mőzesvallású hittant pedig: Ferderber Lipót m. v. hitoktató adandja elő. A beiratások jövő hó 1-6-ig terjednek azon határidőn túl később jelentkezők csak is felvételi vizsga letétele után fogadhatók fel a felső osztályba. A beiratási díj kiszebeniekre nézve 2 frt 20 kr.; az idegenekre nézve pedig 6 frt 20 kr. A rendes előadás szpt. hó 7-én kezdődik.

Adóhivatali gyakornok. Az eperjesi mk. adóhivatalnál ismét egy fiatal gyakornoki állomás jött üresedésbe. Tekintetbe véve a fiataloknak az ezen pályán való gyors haladását azt hiszik, hogy az üresedésbe jött állomás nem sokáig fog pályázó nélkül vesztegelni.

Selejtezés. A helybeli mk. adóhivatalnál már majdnem két hete folyik a régi hivatalos iratok selejtezése. Az iratok között a legkorábbi keletnek az 1850-es évekből valók, de vannak olyanok melyek az 1700-as évekből valók. Ezzel kapcsolatosan megemlítjük, hogy az adóhivatal nem csupán az iratokat tekintve állott selejtezés alatt, de a helyiségeket is egészen átalakították és most valóban díszesrendő berendezés van, mely a hivatal főnökének Fest Tivadár pénztárnoknak az érdeme, ki belátta azt, hogy egy ily a különböző közönség által igen is igénybe vett hivatalnál, ha valahol úgy itt mindenestre szükséges a rend.

Jégvihar a Hegyalján. Tállyáról írják: A több év óta folytonosan elemi csapásokkal látogatott zempléni-hegységi Tállya község határára augusztus 12-én d. u. 2-3 óra közt iszonyú jégzáró tette tönkre. Az éltes emberek ez óriási jégöt az 1840-ik évvel hasonlítják össze. Már e hó 11-ik egész éjjel mutatkoztak előjelei a viharoknak, midőn az északnyugati égboltot szakadatlan vakító villámfény világította meg s 12-én egész napon hallatszott a távoli mennydörgés moraja. A délutáni órákban rendkívüli viharral kísérvé kezdett a tojásnagyságu jég esni, mely a május 8-dikán fagy által tönkre nem tett szőlőtermést s minden veteményt teljesen tönkretett. E sokat látogatott szegény község, melynek kizárólagos jövedelmi forrását a szőlő termése képezi, kétszeres kár mellett a legszomorúbb jövőnek néz elébe, annál inkább, a mellett, hogy a szőlősgazdák ez évi reményét a fagy és jégkár megsemmisítette, az annyi áldozattal tennartott szőlő jövőjét a filoxera is fenyegeti, a melynek jelenléte tekintélyes területen konstátált. A község e szomorú helyzetében legalább annyi támogatásra számolhat a kormány részéről hogy az ez évi adó elengedése iránt beadott folyamodását tekintetbe fogják venni.

Kiköltözködés. Dobsináról tömegesen költözködik ki a lakosság az ország más vidékére és a külföldre, elannyira, hogy az előjáróság már a megyei hatóságúnál is jelentést tett az aggasztó állapotról, melyet nehéz lesz orvosolni, a mennyiben a huzamos ideig rendkívüli nagy jövedelmet hajtó bányák (kobalt) ez idő szerint nem sok hasznot adnak, s folyton kevesebb munkást foglalkoztatnak, és a kik munkát nem kapnak, kénytelenek „szébb hazában” munkát keresni: a dobsinai német ajkú bányászati szívesen látják mindenütt, mert valamenynyit igyekvő és megbízható munkás. Igen sokan vannak, a kik már is aggódnak Dobsina jövője felett, s Szomolnok sorsát jósolják e városnak a jövőben.

A kassai könyvnyomdászoknak mult vasárnap vendégei voltak. t. i. eperjesi szaktársai s az ottani daleyget több tagja.

úrnak s Amália kisasszonynak állandó s mondhatni egyetlen cotillon táncosa volt így ez estélyeken, mint mindenütt a világon, a hol gonosz sorsa összehozta vele. — mert ő e találkozásokat így szokta nevezni. Nem volt képes bajakat felfedezni rajta, sőt bizonyos hideglelesszerű borzadást érzett mindannyiszor, valahányszor így kellett hozzá szólnia: „Ha esetleg nem lenne eligérkezve kisasszony, szabad eszednem a cotillionért.”

Mindig szabad volt. Amália kisasszony sohasem volt eligérkezve, sőt nem is akart eligérkezve lenni. — mert . . . oly esillagok lévén, kik egymást kergetik . . . Amália kisasszony sem cotillont, sem mazurkát sem semmiféle más táncot sem szeretett annyira senkivel táncolni, mint Tamás Tamással, pedig ez a nagy jövőjű fiatal ember a táncban — mint mondani szokás kissé ügyetlen és szögletes volt, a csárdásban pedig épugy ugrált mint valami medveboc. Ezt mindenki látta és megmosolyogta, csak Amália kisasszony nem látta. Fülige bele volt szerelmesedve a szerencsétlen.

Igy állanak a dolgok, midőn a magyar gazdasszonyok álarcos táncvigalmának nagy éjszakája megérkezett.

Az egész világ ott volt, csak Német Amália kisasszony nem lehetett ott, mert midőn délután Tamás Tamás tiszteletét tette, ott feküdt a divánon, migrainban szenvedve.

Tamás Tamás tehát könnyű szívet sietett fel a redoutba. Első eset volt, hogy magát szabadnak érezte s nem lehetett az estét Amália kisasszony lábainál udvari szolgálathat töltötte.

De Tamás Tamás korán örült és csalakozott. Amália kisasszony mint kertészleány

Schneider Antal karmesterrel élükön. A vendégek reggel érkeztek s a délelőtti órákban az ottani nyomdászok kíséretében Kassa nevezetességeit tekintették meg. Legtovább időztek a gazdasági tanintézetben, hol előkezesekkel fogadtattak s két tanár szöveges kalauzusa mellett járták be az intézet területét, fokozódó érdeklődéssel hallgatván a tanárok minden magyarázatát. — Délben 1 órakor társasabod volt a Mondl-féle vendéglőben, hol az eperjesi daleyget ottlévő tagjai több esinos darabot énekeltek el s hol több jól sikerült pohárköszöntő mondatot, melyek közül kiemelendő Beringer Károly eperjesi joghallgató toaszja, ki azon elvből indulva ki, hogy a munka és szorgalom legjobban megnemesíti az embereket, éllette a munka embereit.

Az eperjesi lövészársulat 1886. évi szeptember hó 4. és 5-ik napján, szabad es királylövést rendez, melyre a t. ez. lövészársulat és a lövészet barátait tiszteletteljesen meghívja. A feltételek, melyek alatt a királylövést megtartatni fog, a következők: 1. A lövészet t. évi szeptember hó 4-én reggeli 8 órakor kezdődik, s tart déli 12 óráig. Délután 2 órától egész alkonyatig a lövészet folytatása. F. évi szeptember hó 5-én reggeli 8 órától a lövészet folytatása déli 12 óráig, délután 2 órától egész 6 óráig; 6 órakor a lövészet beárása s a lövőmennyek kiosztása. Ezután esteli 7 1/2 órakor — esetleg táncszaló összeköttöt — közvacsora a lövőde helyiségében. A kedélyes vacsoránál szívesen látatnak s számos részvételre felkérnek azok is, kik az egyesület tagjainak sorába nem tartoznak. Előjegyezni s jegyet váltani lehet Linkesch Károly kereskedésében 2. Katonai s 12 milliméter átmérőnél nagyobb esővíz fegyverből löni nem szabad. 3. A legmelyebb lövések díjazására következő díjak adatnak és pedig: I. díj aranyban: 50 frank, II. díj 30 frank, III. díj 20 frank, IV. díj 10 frank, V. díj 10 frank, VI. díj 10 frank, VII. díj ezüstben: 3 forint, VIII. díj 3 forint, IX. díj 3 forint, X. díj 3 forint, XI. díj 2 forint, XII. díj 2 forint, XIII. díj 2 forint, XIV. díj 2 forint, XV. díj 1 forint, XVI. díj 1 forint, XVII. díj 1 forint, XVIII. díj 1 forint. A díj-kiosztó bizottságot a főlövész-mester elnöklete alatt az egyleti lövész-mester és a napi-biztosok képezik. 4. A lö-bárcák 50 lövérsé 5 frjtával váltandók, minden további lövérsé 6 kr. fizetendő. 5. Mások neve alatt löni nem szabad. — 6. Az első díjra csak az egylet tagja tarthat igényt, s az is csak akkor, ha legalább 50 lövést váltott. 7. Minden kör után az egyleti pénztár 1 krt fizet. 8. A lövérsé vonatkozó egyéb szabályok az alszabályokban és a házi rendben foglaltatnak.

Napszurás. Jankovics János 42 éves egyén e hó 19-én a mezőn hirtelen elhalt, boncolásánál konstátáltatott, hogy napszurás következtében mult volna ki. A nép között azt híresztelték, hogy önmérgezés folytán halt volna el, amennyiben mintegy két hét előtt egy fiatal leányon bünyenyítő eselekményt akart volna elkövetni, s általa a bíróságnál bepanaszoltatván, a mióta onnét az idéző jegyet megkapta, pálinkaivásnak adta magát. E hó 19-én reggel a mezőre ment ki, a hol 2 óra mulva már halva találták.

Isteni áldás. Bártfán f. hó 21-én egy nőt temettek, aki hármas születésben halt el. Egy gyermeke élve született és kettő halva.

Asszonyok páros viaskodása. Bártfán történt meg hogy L. I né és B. I né f. hó 19-én a fútezan összetalálkoztak. A két menyecske már régtől fogva torzalkodott egymással s mai találkozásuk is erőt vett rajtuk a régi gyűlölség szűlte ellenszenv. L. né szemére hányta B-nének, hogy olyan éhletlen asszony, hogy még a férjét sem tudja eltartani, ha ő nem gondoskodik róla,

megjelent a bában, s az egész migraine csak hadi esel volt.

Tamás Tamás egy oszlophoz dőlve nézte az előtte elhaladó álarcos-menetet s kíváncsian várta: nem kerül-e számára valami kalandoeska.

Egyszerre hirtelen egész lényében összerázkódott. Egy gyöngéd kis kéz érintette karját, s egy vékony elváltoztatott hang azt kérdezte tőle, hogy, hogy mulatsz Tamás?

Kertészleány volt, gyöngéd karesu termettel s oly kaczer álarczsal és kalapkal fején, hogy Tamás rögtön érdeklődni kezdett iránta.

Hozzá szegődött, élénk társalgást kezdett s az egész estét vele töltötte. Oly jól mulatott, hogy mikor a leány azt mondta, hogy nő, most Isten veled, föl kell keresnem a mamát, már fülige beleszeretve, s megragadva alarcosnőjének kezét, légyottot kért tőle.

De hát mikor és hol? kérde a kertészleány felindulástól remegő hangon.

Tamás Tamás gondolkozni kezdett. Első eset volt, hogy valaki légyottot adott neki. Sokáig habozott, hogy hová rendelje. Végre is elég szerénytelenül és ügyetlenül lakását említette.

Oda nem megyek — mondá a kertészleányka — hanem, ha akarod holnap tizenkét órakor az állatseregletben a majmok kalitkájába előtt. Ott feltűnés nélkül találkozunk.

— Ott leszek.

Ott is volt, valamint Amália kisasszony is. Mikor Tamás Tamás megpillantotta Amáliát kisasszonyt, majd hanyatt esett ijedében. Mindjárt kitalálta, hogy eselszövénynek esett áldozatul. Amália kisasszony azonban mosolygva hozzá lépett s kaczer hangon így szólt:

tudja is mi történnék vele. B-né e szörnyű sértésre megereszette torkának szóáradatokban bővelkedő zsilipjeit. L. né vissza tronfolt, előbb szóval, azután tenyereikkel kapacitálták egymást, migem az lón vége a páros viaskodásnak, hogy a két piaczi amazon két napra bekerült a kóterba. Ezóta már tán összebékültek.

Elesipett gyujtogató. Veszedelmes dolog is az, ha az anyós vejevel nem tud a vagyon fölött megegyezni, ezt bizonyítja azon körülmény is, hogy néha az efféle czivódásból még bosszualás is nővi ki magát. legalább Molesán János malezó községbeli lakoson ez megesett. Ugyanis anyósával özv. Hovanyecz Jánosnéval folyton a miatt czivódott, hogy a vagyon fölött osztozzanak meg. De az anyós nem akart beleegyezni, mondván, hogy mig ő él, addig ő akar ura lenni a vagyonnak. Hanem bezzeg a vő másképen gondolkodott. F. hó 4-én Bártfán járt és ott a spirituszról többet öntött a garatra, midőn éjnek idején haza jött, ismét csak neki esett az anyósnak, hogy osztozzanak, de az anyós reá sem hallgatott. Molesán ekkor összeszedte sátorfáját és eltávozott s midőn már a házbéliek lefeküdtek, ismét visszatért és az udvaron oládkodott, mire rövid idő mulva a ház lángba borult. A gyanúsított jölehet mindent tagad s azzal védekezik, hogy ugyanazon időtől lovaival a mezőn volt, csak hogy a tanuk azt állítják, hogy ugyanazon időtől lovak az udvaron levő kocsiba voltak fogva. Hogy különben, kinek lesz igaz, azt a törvény fogja kideríteni.

Tűzeset. Gerlachó községben f. hó 8-án éjjel Prokop János háza kigyuladt és rövid idő mulva több szomszéd lakháza és melléképületei leégtek. A kár majdnem 200 frtra rúg. A tűz keletkezését a megejtett vizsgálat gondatlanságnak tulajdonítja, amennyiben Prokopné ugyanakkor kenyérsütéssel volt elfoglalva és oly nagy tüzet rakott, hogy a láng egészen a kéménybe, csapott és ezen keresztül a tetőre.

Vakmerő támadók Péchujfalu község határában f. hó 8-án több idegen parasztlégény Lesesák legelőjén legeltették lovaikat. A tulajdonos figyelmeztette őket, hogy távozzanak el, különben megzabolgolja, de az idegenek, kik heten voltak, a helyett, hogy szót fogadtak volna, reá rohantak és annyira elverték, hogy eszméletlenül rogyogott össze. A esendőröknek sikerült a tetteseket Perhás András és társai Kis-Szeben gyarmati lakosok személyében kézre keríteni.

Nem paranesol nekem a bíró! Mondta f. hó 9-én egy péchujfalu parasztsuhanc, midőn a falu bírja az engedély nélkül muzsikaszó mellett vigadókat haza zavarta, s erre úgy tartkon ragadta a bírót, hogy ha néhány jó lelkű ember segítségére nem megy, talán a lelket is bele fojtotta volna. Bizony szomorú dolog, ha a község rendszert, tekintélyt szerezni nem tudó, emberekre kell bízni, mert nincs más.

A csatornába esett F. hó 19-én az esteli órákban, mig a holdvilág fel nem jött, egy idegen a magyar utczán kiassott esatorna gödörbe esett, honnan esekély sérüléssel nagy nehezen kikapaszkodott. — Bizony nem volna kár ha legalább azon idő alatt mig az utczában esatornáznak az érdemes lámpabérlő úr, azokat a lámpáknak csufolt mécseseket meggyújtatna. Inkább volna itt szükség, mint a fúteza közepén hasztalanul pislogó három águakra.

Macska-kutya barátság. A f. tornai járásban e hó 2-ról 3-ra éjjel egy parasztsz gazda macskája megkölykezett, s miután a háziasszony több macskát tartani nem akart, előre megparanesolta a eselődnekné, hogy a

— Látja, megtartottam szavam. Eljöttem megkérdezní, hogy mi az hát, a mit oly sürgösen akar tudomra adni?

Tamás zavartan hebegett valamit a kellemes meglepetésről. Amália kisasszony pedig nevetésben tört ki s azt mondta, hogy tudta, hogy fölsimerte őt, másképp nem mert volna eljönni.

De nevetését hirtelen ijedt sikoltással váltotta fel.

— Jaj a papa!

Valóban az egyik ösvényen a tanácsos ur ő nagysága közeledett.

— Mi ez? kiáltá elszörnyűködött hangon, midőn leányát megpillantotta. Hogy jöttél te ide?

— Boesánat papa, sohasem teszem többet.

— És ön uram? Ön compromítáta, megölte jó hírnevemet!

— Boesánat nagyságos uram . . . rebegő Tamás . . . csak azt aka rtam tőle megkérdezní, hogy . . . hogy . . . eljön e hozzám feleségül? . . .

— Nos? kérde gnyosan a tanácsos ur.

— Van szerencsém Amália kisasszony kezét megkérni.

— Az már más . . . mondá mosolygva a tanácsos ur.

Tamás félév óta férje Amáliának. Sütik, főzik, öszitik és kopaszítják.

De már titkár, s ha Isten a miniszteri tanácsos urat élíti, esztendőre vagy kettőre osztálytanácsos.

Meg is érdemli a szegény, megszenved érte.

Balázs Sándor.

fiatal macskákat dobják el, mi hajnalban meg is történt. Véletlenül, szintén e hó 4-én délután a házánál levő borzeb is megkölykezett; s ime már a harmadik kölyök világra jötténél a kölykeit megfosztott macska ott termett s nyalása által segítette a borzeb kölykeit ápolni, mit az egész kölykezés alatt folytatott, annak bevégezete után pedig a borzebhez feküdt s közösen ápolgát a kis borzbecet. E hó 5-én városunkból egy társaság vetődött e helyre és véletlenül a község házánál többi közt szóba jött eme, minden körülmény között ritka esemény is; az egész társaság fölkerelkedett, s mindnyájan kimentek a konyhába, hol a meghagyott két kis borzeb mellett a kosárban, csakis a macska feküdt s fölemelt fejével, villogó szemekkel nézett a szokatlan nagy társaságra. Még ottlévők alatt előkerült a borzeb-anya is s igen egyikdedűen ő is a kosárba feküdt, még pedig a macskán keresztül, mely óvatosan kicsuszott alóla, s vele szemk-zt foglalt helyet. Érdekes volt nézni, hogy igyekezett a macska a kis borzbecet emelőjéhez keríteni, a mi sikerült is egygyel. Azóta a macska a leghűségesebben ápolja a kis borzbecet s a legtrikább esetekben hagyja el őket akkor is igen rövid időre; mig maga a borzeb kölykei iránt igen közönyös, s azok ápolását nagyrészt a macskára bizza.

Meg-zökött elmebeteg. E napokban letartóztatott a esen lörség egy fiatal vagy 25 éves egyént s mert katonaruha volt rajta átadta őt mint katonaszökevény a helybeli es. k. hadkiegészítő paranesnokságnak. Ott bebizonyult, hogy nem katonaszökevény, hanem az egri irlalmasok kórházából megszökött elmebeteg, minek folytán őt a helybeli kapitányságnak átadták a honnan a kérdéses kórházból Eperjesre megérkezett főorvos Egerbe visszavitte. Neve Rufusz István, asztalos-segéd és végeleboesított katoná; mindig jókedvű és ártatlan elmebeteg. A városházról több ízben meg akart szökni, azt mondván, hogy ő csak utazás után vágyódik s csak nagy városokat szeret látogatni. A kórházból elvitt ruhát valahol egy kiszolgált bakavál eserlette ki mert jobban tetszett neki a 67-iki ezred veres parolája a 60-iknál, melynél szolgált, s a mely sötétzöld parolát visel.

Meg-esipett tolvaj. A helybeli kórházban egy Lukóra való Bili György nevű 19 éves ezigány ápolgattott s a mint kigyógyult özvegy Buljisesák Mária ápolónőnek hárad-ságát akként köszönte meg, hogy az egyik szobában lévő ládájából 6 frt 20 kr készpénzt magával sétáltatta, hogy vörös siphát és nadrágot vásárolhasson. — A lopás városi kapitányságnál lett jelentve s ez megkereste a Bártfán székelő mk. esendőr őrs-paranesnokságot, a gyanus ezigányt kézre kerítésére iránt. Ez megis esipte e napokban a veres siphában sétáló morét, a kit — mert a lopást bösmerte — a bártfai kir. járásbíroságnak átadtak.

Az új katonai szolgálati szabályzat, mely e hó 1-én lépett életbe, a nem tetleges állományukat illetőleg az egyenruha viselésére vonatkozólag a következő határozatokat tartalmazza: A nem tetleges havi díjasok, továbbá a békeállományuk és a szolgálaton kívüli viszonyban levők, kik békeben vagy háboruban tetleges szolgálatra behívhatók, katonai viszonyukból kifolyó minden szolgálati alkalmól kötelesek az előirt katonai egyenruhában megjelenni. Különben minden nem tetleges állományuk, kik nem voltak hivataloszerű katonatisztek, lelkészek vagy hivatalnokok, csak ünnepléyes alkalmakkor ölthetik fel az egyenruhát. Az egyenruhában levők oldalgyertyát is viselni kötelesek. A nem tetleges havidíjasok, kik polgári hivatalt viselnek, ha ez utóbbi minőségükben működnek, nem ölthetik fel az egyenruhát. A legénységi állományhoz tartozók, valamint a rangfokozattal nem bíró havidíjasok, kik ninesenek tetleges szolgálathat, nem viselhetik a katonai egyenruhát. Ha ezek a fennálló szabályok értelmében a szolgálathatból való elbocsátásuk alkalmával katonai egyenruhát kapnak, ezt csak addig viselhetik, mig lakhelyükre megérkeznek.

A nőnevek. A köztudalom csak a keleti költészetben ismeri a jelzős nőneveket, hol a szerelmes imádott hölgyét rózsaujjúnak, gazella-könnyűségűnek, bülbül-szavunak stb. nevezi. Pedig a manapság divatos nőnevek sem egybek, mint keleti és ókori nyelvekből vett ily jelzők. Egy tudós összeállítása szerint e görögöböl van véve s jelent: Agnes szűzet, Dorottya isten ajándékát, Eleonora és Laura részvevőt, Helén fénylőt, Irén békését, Katalin szendét, Melánia sötétet. Latinból kölcsönzött: Angusztia fenséges, Beata boldog, Klára tiszta, Emilia szelíd, Margit gyöngy, Natália életvidor, Otília szerencsés, Paulina esekély, Róza róza szépségű, Sabina elrablott jelentéssel, Héber és más keleti nyelvekből származott: Anna a kedves, Erzsébet az istenáldott, Izabella a szemérmes, Johanna a kegyelt, Márta a bús, Mária a makranczos, epés, Rebeka a jól táplált, Sára az uralkodó, Zsuzsanna a liliumtiszta, Szidonia a halásznő értelmével. Az ó-német nyelvből való s jelent: Bernhardine medvebátorságot, Berta fényeset, Emma háziast, Hedvig hareziaast, Matild hősiest, Minna kedvest, Zelma gazdagot, Vilma védőt stb.

Eczetté vált bor. Ezen ugyan nines mit esodálkozni, ha a bor eczetté változik, de azon már meg is lehet botránkozni, ha némely vendéglős vagy kávéház tulajdonosa a már eczetté vált borra is reá fogja, hogy az a leg-

